

for en stor Masse Menneffer, men det er klart, at private Kræfter i saa Henseende ikke flaa til, og desuden kunne de Menneffer, der ere Patrioter, og som have sat Sagen i Bevægelse, dø, og der kunde ske andre Ting, som kunde gjøre, at dette Arbejde mislykkedes. I ethvert Tilfælde ligger dette Institut paa et saadant Sted, at vi, der høre hjemme i Sylland, ikke derfra direkte kunne oversjøre Resultaterne paa vore Forhold. Naar man vilde gjøre, hvad man har gjort i andre Lande, og hvad man navnlig i Frankrig har gjort med stort Held, nemlig at anlægge Mønstergaarde med tilhørende Landbrugsstoler, vilde man i Virkeligheden ikke bringe hurtig Hjælp, det paastaar jeg ikke, men en Hjælp, som i Tiden vilde komme Landbruget i høi Grad til Gode. Dersom man vilde paaberaabe sig, at dertil have vi ikke Midler — det er Noget, jeg ofte hører, hvor det passer, medens man til andre Tider fra den anden Side hører Tale om, at Statskassen er overfyldt, hvor det passer — skal jeg tillade mig at henvise til en Post paa Finantsloven, som efter min Mening heller end gjerne kunde spares, det er Tilskudet til Folkehøiskolerne; thi i den Tid jeg har levet og set, hvorledes Folkehøiskolerne have været, og hvad de Menneffer, som ere udgaaede derfra, have lært, har jeg gjort den Erfaring, at de $\frac{9}{10}$ kun have lært at stille sig en Del høiere, end de i Virkeligheden ere værd. Det er en af de Ting, man kunde ønske — og jeg veed, at jeg i saa Henseende er i Overensstemmelse med de fleste af mine Kolleger ude paa Landet — at Regjeringen vilde stjænke denne Side af Landbruget en nøie, indgaaende Overveelse. En anden Ting, som kunde hjælpe Landvæsenet i dette Dieblik, det var, om den høie Regjering, helst ad administrativt Veie, vilde sørge for, at vi kunde faae vore Produkter paa billigere og hurtigere Maade til det Marked, hvor de søges; der er da navnlig for Diebliffet to Ting, der særligt interessere os at faae transporteret hurtigt muligt, det er Kvæget og Smørret. Jeg skal blot holde mig til Transporten af det Sidstnævnte. Hvis den høie Regjering vil skaffe os en billig Fernbanefragt med Ildgodstogene, saaledes at denne Vare, der ikke taaler en langsom Forsendelse, kunde paa en

noget billigere Maade, end det nu er Tilfældet, sendes med Statens Iltog, og hvis fremdeles den høie Regjering enten ved — hvad jeg ikke synes om — en Subvention til en hyppigere Dampskibs fart paa England, eller, hvad jeg slet ikke er bange for, ved at optage en Konkurrence med det Selskab, som jo næsten har Monopol paa alt Muligt og kan stille sine Betingelser, som det vil, vilde sørge for, at vi fik en hurtigere Forsendelse søværts, hvad enten det skal ske over Esbjerg eller fra Kjøbenhavn over Frederikshavn, da vilde jeg anse dette for meget heldigt. Jeg har i den Anledning modtaget stærke Opfordringer fra de samvirkende Landboforeninger paa Sjælland om at henlede den høitæredede Indenrigsministers Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal, og jeg veed, at der en af de første Dage vil blive overbragt et Andragende i saa Henseende; men det er et Spørgsmaal, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa i Diebliffet. Jeg tror personlig, at der kunde være Grund til nøiere at undersøge, hvorledes den Maade, hvorpaa der nu overalt i andre Lande lægges Told paa Kornindsførselen, virker paa det danske Kornmarked. At det er uden Betydning for det danske Kornmarked, tror jeg paa ingen Maade, og at det er uden Betydning selv for den indenlandske Produktion og Handel, tror jeg heller ikke. Men jeg skal kun pege paa dette og ikke nøiere komme ind derpaa. Der er fremdeles et Par Punkter paa Finantsloven, som jeg skal tillade mig at omtale. Det ene er en Postering af en Bevilling, som jeg kunde ønske, at den høitæredede Finantsminister og den høitæredede Indenrigsminister kunde blive enige om at postere noget anderledes; det er nemlig en Afgift paa § 28 til Christiansborg Slots Ombygning paa 600,000 Kr. Det forekommer mig ikke, at den valgte Postering egentlig er rigtig. Sagen er jo simpelt hen den, at ved Civilistfelloven af 1863 er der givet Hs. Majestæt Kongen Brugsret over Christiansborg Slot i det Omfang, hvori Frederik den 7de brugte det. Det er altsaa klart, at Staten har i denne Henseende en virkelig Forpligtelse, ordnet ved en Lov, der gjælder den Dag i Dag. Der staar endvidere i denne Lov, at Staten skal holde Slottet vedlige paa Dag og Nat, og at Kongens Bo eventuelt skal aflevere det i